

Les transformacions urbanes arrel de la celebració dels Jocs Olímpics

Stephen Essex, Brian Chalkley

Col·lecció Lliçons universitàries | 11

Centre d'Estudis Olímpics
Universitat Autònoma de Barcelona

Aquesta obra ha estat publicada com a part del projecte educatiu del Centre d'Estudis Olímpics (CEO-UAB), *Lliçons universitàries olímpiques*, promogut a través de la Càtedra Internacional d'Olimpisme (CIO-UAB). El projecte té com a objectiu oferir l'accés en línia a textos elaborats per experts internacionals i dirigits a estudiants universitaris i professors que tracten sobre les principals temàtiques relacionades amb els Jocs Olímpics.

Aquesta obra està subjecta a la llicència Reconeixement-No comercial-Sense obres derivades 2.5 Espanya de Creative Commons. Ets lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra, sempre que reconegues l'autor i editor, no sigui utilitzada per a finalitats comercials o generi una obra derivada d'aquesta.

Per citar aquest document, pots usar la referència:

Essex, Stephen and Chalkley, Brian (2010): *El desenvolupament urbà com a conseqüència dels Jocs Olímpics: Lliçons universitàries sobre els Jocs Olímpics* [article en línia]. Barcelona : Centre d'Estudis Olímpics (UAB). Càtedra Internacional d'Olimpisme (CIO-UAB). [Data de consulta:dd/mm/aa]
<http://ceo.uab.cat/pdf/essex_cat.pdf>

© Del contingut, 2003 Stephen Essex and Brian Chalkley
© De l'edició, 2010 Centre d'Estudis Olímpics (CEO-UAB)

ISBN: 978-84-693-6178-8

Sumari

1. Introducció	1
2. Sobre el dret d'organitzar uns Jocs Olímpics	2
3. Els impactes de la infraestructura relacionada amb els Jocs Olímpics	4
4. Tipus d'infraestructures relacionades amb els Jocs Olímpics	7
4.1. Les instal·lacions esportives	8
4.2. Transport	9
4.3. Allotjament	10
4.4. Altres millores urbanístiques físiques	11
4.5. Noves formes de gestió i organització urbanística.....	12
5. Perills potencials d'organitzar uns Jocs Olímpics.	12
6. Conclusions	16
 Bibliografia	 18
Lectures addicionals	20
Llocs web relacionats	20

1. Introducció

Els Jocs Olímpics probablement s'han convertit en l'esdeveniment públic i cultural més destacat i espectacular de la societat moderna (Roche, 2003, pàg.3). Els primers JJ.OO. celebrats a Atenes el 1896 van atreure 311 atletes de 13 països; als Jocs de Sidney del 2000, hi van participar 10.651 atletes de 199 països, a més, es van vendre 6,7 milions d'entrades i 3,7 mil milions d'espectadors van seguir l'esdeveniment per televisió (Sidney Marketing Review, 2001). Degut a l'atenció global de l'esdeveniment, és poc probable que una ciutat seu celebri els Jocs Olímpics sense un desenvolupament urbà i una inversió considerables. S'exigeix a les ciutats seu que proporcionin unes instal·lacions esportives noves o ben restaurades que s'ajustin a l'estàndard mundial. A més, per tal d'assegurar un funcionament sense complicacions i l'èxit dels JJ.OO. per als atletes i els espectadors, sovint és necessari d'invertir més en el turisme, la infraestructura del transport i de les telecomunicacions, l'allotjament en hotels i la millora del medi. Aquestes inversions també contribueixen a crear una imatge de la ciutat seu davant del món, que a llarg termini podria fomentar inversions estrangeres i turisme. Els Jocs Olímpics són molt més que un esdeveniment esportiu: s'han convertit en un instrument de renovació urbanística i un catalitzador de transformacions urbanístiques importants. Tanmateix, els JJ.OO. presenten tan aviat riscos importants com oportunitats per a una transformació efectiva de les ciutats seu.

L'objectiu d'aquest document és analitzar el paper que tenen els Jocs Olímpics en el canvi i la modernització del medi existent a les ciutats seu i valorar el seu paper com a instrument de regeneració urbanística. Aquest document està dividit en tres parts. La primera resumeix el procediment de nominació de les ciutats seu per als JJ.OO. com a rerefons essencial per a la discussió. La segona repassa com les ciutats seu dels passats JJ.OO. han utilitzat l'esdeveniment per a estimular inversions en la infraestructura i identifica les circumstàncies particulars que possiblement han produït un llegat important a llarg termini per a les ciutats seu. La conclusió se centra en les lliçons apreses i en les principals implicacions de política per a les inversions d'infraestructura relacionades amb els JJ.OO.

Per començar, no obstant, val la pena emfasitzar que mesurar l'herència d'uns JJ.OO. és, sens dubte, un qüestió de debat i controvèrsia. Per exemple, s'han d'advertir els perills d'acceptar tot allò que uns JJ.OO. exigeixen en relació amb l'herència. Els comitès organitzadors i els

agents de relacions públiques tendeixen a exagerar els impactes positius que es deriven dels JJ.OO. i a descriure insuficientment les conseqüències negatives. A més, algunes inversions es poden haver efectuat sense tenir en compte les Olimpíades. Certament, els planificadors de la ciutat poden veure els JJ.OO. com a una oportunitat d'invertir i avançar plans a llarg termini que, altrament, romandrien a la "carpeta dels pendants" per ser duts a terme més tard. D'aquesta manera, es pot considerar que els JJ.OO. més aviat acceleren els canvis que no pas els inicien. A l'hora d'avaluar això s'il·lustra el clàssic problema de no saber mai què hagués o què no hagués passat si no arriba a ser per les Olimpíades. A més, fins a cert punt, l'impacte que tenen els JJ.OO. en les ciutats seu depèn del punt de vista de l'assessor. No ho veurà de la mateixa manera un ciutadà que un planificador urbà, que igualment tindrà una altra perspectiva que un polític.

2. Sobre el dret d'organitzar uns Jocs Olímpics

El Comitè Olímpic Internacional (COI), l'entitat responsable de la conducta de l'esport olímpic i de la selecció de les ciutats seu, especifica uns certs requisits per organitzar l'esdeveniment en un manual que detalla els criteris d'avaluació que s'han de trobar al Dossier de les ciutats candidates. Per als Jocs d'Estiu de 2004, hi ha haver 19 temes que cobrien els llocs de competició, la Vila Olímpica, l'allotjament, el transport, els mitjans tècnics, la gestió del medi i els programes culturals (COI, 2003a). La nominació de la ciutat seu normalment es fa mitjançant una votació de tots els membres del COI, que tenen informes de la Comissió d'Avaluació per ajudar-los a decidir. Una Comissió de Coordinació del COI controla les ciutats seu en la planificació i preparació dels JJ.OO.; el Programa de transferència de coneixement (creat el 2000) i els Serveis de coneixement dels Jocs Olímpics (creats el febrer de 2002) també poden ajudar la ciutat seu. (COI, 2002a).

Com que hi ha tant en risc en l'adjudicació d'uns JJ.OO., el procés de nominació sovint ha provocat una gran controvèrsia. La forta competició ha incitat moltes ciutats candidates a tenir despeses exagerades en entreteniment i regals per impressionar els membres del COI. Moltes ciutats tenen pensat gastar milions de dòlars en el Dossier de candidatura. També hi ha hagut casos de suborn i corrupció, les conseqüències menys nobles de la forta competició, que van culminar en les al·legacions de suborn que van envoltar d'adjudicació dels Jocs d'Hivern de 2002 a Salt Lake City. Posteriorment, es van realitzar canvis en el procés d'elecció (COI, 1999b).

No obstant això, un apunt més positiu, és important reconèixer que fins i tot els Dossiers que no hagin tingut èxit, estimulants l'interès i demostrant les oportunitats possibles, poden activar la regeneració urbanística (és el cas del Dossier de Manchester, que no va tenir èxit, però posteriorment va fer que la ciutat acollís els Jocs de la Commonwealth de 2002, amb la renovació urbanística que comporten, veure el Manchester City Council, 2003).

Els interessos principals del COI en l'adjudicació dels JJ.OO. a un candidat són fomentar els objectius d'esport competitiu, proporcionar un llegat d'instal·lacions que estimuli el desenvolupament atlètic i també reforçar el perfil de l'esport proporcionant oportunitats més bones de formació a més d'instal·lacions per a competicions nacionals i internacionals (COI, 1999a; Hall, 1992). Ara bé, els objectius del COI poden no coincidir totalment amb les motivacions per què les ciutats es proposen candidates per a organitzar els Jocs. Les ciutats seu només poden justificar totes les despeses que suposa preparar i organitzar uns JJ.OO. a través de l'estímul que l'esdeveniment comportarà desenvolupament econòmic i regeneració urbanística, ja sigui mitjançant la creació de llocs de treball, la inversió en noves infraestructures, la millora del medi o la creació d'una imatge o lloc de comercialització. Els JJ.OO. tenen l'habilitat de capturar alhora la imaginació i el suport del públic en general i dels polítics, que poden dirigir l'energia i el finançament al projecte, i la inversió i l'organització ràpida per poder complir el termini dels Jocs. El paper dels grans esdeveniments en l'estimulació d'aquests desenvolupaments ha passat a ser cada vegada més important per a l'economia urbana, en tant que la desindustrialització i la globalització han obligat els planificadors a descartar les polítiques de desenvolupament basades en la producció local a favor de noves estratègies destinades a competir en un escenari global i a animar activitats basades en el consum (Hiller, 2000; Ward, 1998).

La tasca d'organitzar uns Jocs Olímpics no es pot subestimar. Com a conseqüència, si Londres, per exemple, havia de presentar o no la candidatura per als Jocs del 2012 va suposar una gran controvèrsia (veure l'Associació Olímpica Britànica, 2003). Les preocupacions que ha expressat la Comissió de Coordinació del COI sobre el lent progrés de les preparacions per als Jocs d'Atenes del 2004 també indica la magnitud i la complexitat d'aquesta tasca i, a més a més, alerta dels perills potencials (COI, 2002b; COI, 2003b). De fet, el punt fins el qual les ciutats seu busquen un llegat d'infraestructura a llarg termini pot variar d'aquell pel qual van presentar-se

candidates. Les promeses i les grans esperances expressades durant la preparació del Dossier de candidatura es poden ajustar a les prioritats més realistes durant la preparació dels Jocs, que alhora, poden ser oblidades i arraconades després dels Jocs. (Cashman, 2002). Es pot aconseguir assegurar una bona herència a llarg termini integrant la planificació i la gestió de després dels Jocs a la fase de candidatura i fent-les continuar a les fases posteriors. Malgrat tot, la planificació de les herències pot introduir objectius contradictoris en les altres fases, com pot ser no compartir la prioritat d'organitzar els Jocs en el termini i el pressupost establerts, i amb les instal·lacions que els atletes d'elit exigeixen.

3. Els impactes de la infraestructura relacionada amb els Jocs Olímpics

La magnitud de les inversions urbanístiques que es necessiten per a organitzar uns JJ.OO. ha augmentat a mesura que també han anat creixent el nombre d'esports i d'atletes, l'interès dels mitjans de comunicació de tot el món i el nivell de patrocini comercial. Tant els Jocs d'Estiu com els d'Hivern han seguit trajectòries semblants en llur impacte en les infraestructures urbanístiques de les ciutats seu (veure Taula 1). (Essex i Chalkley, 2002). Abans del 1960, tant els Jocs d'Estiu com els d'Hivern eren esdeveniments de poca magnitud que implicaven només inversions modestes en les infraestructures, a excepció de la construcció de les mateixes instal·lacions esportives. Des de 1960, els JJ.OO. han implicat desenvolupaments urbans de gran magnitud, que han actuat com a mitjà de desenvolupament regional. Les fases resumides a la Taula 1 són una guia útil que expressen els models i els canvis principals, encara que òbviament és un model general del qual de vegades s'han desviat algunes Olimpíades individuals (Essex i Chalkley, 1998; Chalkley i Essex, 1999).

Taula 1. L'impacte oscil·lant dels Jocs Olímpics d'Estiu i d'Hivern en la infraestructura, 1896-2002

Jocs Olímpics d'Estiu	Jocs Olímpics d'Hivern
FASE 1: 1896-1904 Poca importància dels Jocs, pobrament organitzats, no necessàriament implicaven nou desenvolupament.	FASE 1: 1924-1932 Transformació mínima de les infraestructures, a excepció de les instal·lacions esportives.
FASE 2: 1908-1932 Poca importància dels Jocs, més ben organitzats, implicaven la construcció d'instal·lacions esportives.	FASE 2: 1936-1960 Sorgeix la necessitat de desenvolupar les infraestructures, especialment la del transport.
FASE 3: 1936-1956 Gran magnitud dels Jocs, ben organitzats, implicaven la construcció d'instal·lacions esportives amb alguns impactes en la infraestructura urbanística.	FASE 3: 1964-1980 Els Jocs passen a ser un instrument del desenvolupament urbà, especialment del transport i de les Viles Olímpiques.
FASE 4: 1960-1996 Gran magnitud dels Jocs, ben organitzats, implicaven la construcció d'instal·lacions esportives amb impactes considerables en la infraestructura urbanística.	FASE 4: 1984-2002 Transformacions urbanístiques de gran magnitud, que inclouen diverses Viles Olímpiques.

Font: Chalkley i Essex (1999); Essex i Chalkley (en preparació).

Algunes ciutats han aprofitat els Jocs Olímpics més que d'altres com a trampolí per ampliar el desenvolupament urbà. Hi ha diferents explicacions possibles a aquesta afirmació. Les necessitats i les circumstàncies individuals de cada ciutat seu òbviament varien. En algunes ciutats seu ha estat necessari d'invertir considerablement per tal de millorar la sanitat pública i els estàndards ambientals als nivells acceptables per als visitants internacionals i per als medis de comunicació de tot el món. Els factors econòmics tant a nivell local com mundial han jugat també un paper essencial en la determinació de nivells d'inversió en les infraestructures. L'actitud nacional i local habituals respecte les despeses públiques i el paper de l'estat poden influir en el nivell d'inversió. Els Jocs que depenen més de les prioritats comercials del sector privat, com els organitzats als EEUU des de l'any 1980, tenen menys impactes importants en les infraestructures urbanístiques. Les motivacions polítiques es poden reflectir de vegades en la magnitud de la inversió en noves instal·lacions per als JJ.OO. Per exemple, la magnitud de les inversions per als Jocs de Berlín de 1936 deu molt a la ideologia del Tercer Reich i a la fixació de Hitler d'utilitzar els Jocs com a vitrina d'exposició del nacionalsocialisme. Les preparacions de Barcelona van ser en part motivades pel desig d'expressar els èxits de Catalunya.

S'han identificat tres tendències per il·lustrar fins a quin punt les ciutats seu han aprofitat d'esdeveniment per tal de dur a terme millores en la infraestructura. En primer lloc, algunes ciutats, que depenien de les circumstàncies financeres i polítiques de què disposaven, han intentat minimitzar la magnitud de les transformacions i de les despeses que ocasionava

l'esdeveniment. Els primers Jocs Olímpics, per exemple, van tenir relativament molt pocs impactes en aquest sentit, encara que per als Jocs d'Atenes de 1896 es van crear noves instal·lacions i es van renovar d'altres. Les mesures d'austeritat de la postguerra van assegurar la utilització de les instal·lacions existents, als Jocs de Londres de 1948, mentre que les pobres condicions econòmiques i els problemes socials van provocar inversions modestes per als Jocs de Mèxic de 1968. Encara més considerable és que per a alguns Jocs més recents s'hagi invertit modestament, en comparació, en les infraestructures urbanístiques. Els Jocs de Los Angeles de 1984 són més destacables en aquest sentit, ja que els organitzadors van poder actuar com a empresa finançada en el sector privat, per haver sigut l'única ciutat que va demanar organitzar els Jocs i no haver tingut oposició local a les despeses i l'alteració previstes a causa dels Jocs, i van utilitzar principalment les instal·lacions existents (incloent l'Estadi Olímpic de 1932 i les residències universitàries). Paradoxalment, malgrat haver fet pocs canvis en les infraestructures urbanístiques, els Jocs de Los Angeles de 1984 van suposar un èxit comercial important, el qual posteriorment va motivar la competició entre les ciutats per tal d'organitzar els Jocs.

Els intents d'altres ciutats de copiar el model dels Jocs de Los Angeles no han tingut sempre èxit. De les Olimpíades d'Atlanta, per exemple, s'ha dit que van ser un fracàs de les associacions dels sectors públic i privat per la manca d'inversions en la infraestructura de la ciutat més enllà de les instal·lacions esportives. Com a conseqüència, la congestió del trànsit, els problemes administratius, errors de seguretat i la comercialització excessiva van comportar que la ciutat no rebés una difusió a fons dels mitjans de comunicació favorable. El president del COI només va poder qualificar els Jocs d'Atlanta d'èxit relatiu, en lloc de l'habitual "els millors Jocs de la història". Es diu que va explicar a la premsa alemanya que no tornaria a recolzar uns JJ.OO. amb un finançament majoritàriament privat, i amb un patrocini comercial tan destacat.

Un segon grup de JJ.OO. ha invertit considerablement a construir noves instal·lacions esportives, però només han realitzat canvis modestos en el medi i la infraestructura de la ciutat. Els Jocs que corresponen a aquest grup van ser principalment els del període entre 1910 fins a finals de 1950. L'estadi principal de Londres va intentar acollir massa tipus d'esports. Conseqüentment, les instal·lacions especialitzades dels diferents esports es van construir bé al

voltant de la ciutat (és el cas d'Estocolm el 1912) o en un sol terreny (com Berlín, el 1936). L'estadi d'atletisme es va convertir en el focus cerimonial i simbòlic per als JJ.OO. Altres infraestructures relacionades, com la Vila Olímpica, van passar a ser cada vegada més objecte d'inversions importants a mesura que l'esdeveniment va anar creixent en importància i prestigi.

Un tercer grup d'impactes olímpics està relacionat amb l'estímul de grans transformacions en l'entorn urbà. Generalment, aquestes implicacions s'han identificat més profundament des de 1960, quan la magnitud de l'esdeveniment anava creixent, però també han coincidit amb l'aparició del paper dels Jocs com a catalitzador de la política i la transformació urbanes, les quals s'han intensificat des de mitjans dels anys 80. L'abast de la infraestructura pública necessari per a organitzar uns JJ.OO. es resumeix en la secció següent.

4. Tipus d'infraestructures relacionades amb els Jocs Olímpics

La magnitud de l'esdeveniment olímpic exigeix actualment una quantitat significativa de terrenys per tal de proporcionar les instal·lacions esportives i altres infraestructures necessàries per a celebrar uns JJ.OO. Per a la majoria de les ciutats seu, els terrenys disponibles es troben dispersos en una àrea vasta, i fins i tot possiblement fora dels límits urbans. En aquestes circumstàncies, l'efectivitat de la infraestructura del transport és essencial per a aconseguir l'èxit dels Jocs. Per a altres ciutats seu, un únic terreny que pugui contenir la majoria d'instal·lacions esportives i la Vila Olímpica es pot convertir en un Parc Olímpic. En aquests casos, els parcs sovint consisteixen en terrenys que abans es trobaven contaminats o en runes, als quals els Jocs Olímpics subministren mitjans i justificació per a la renovació i regeneració. Els Jocs Olímpics que han estat organitzats en un únic terreny normalment funcionen amb molta eficàcia, principalment perquè es pot accedir caminant d'un lloc a l'altre i, així, es redueixen els problemes de transport (proporcionar un bon accés a les instal·lacions és eficient). Amb arquitectura i dissenys innovadors, la infraestructura relacionada amb els JJ.OO. pot transformar els espais urbans de les ciutats seu.

4.1. Les instal·lacions esportives

Diferents ciutats seu han aprofitat els Jocs per a reurbanitzar una zona particular dins de la ciutat emfasitzant el desenvolupament d'instal·lacions esportives. L'adjudicació dels Jocs a Munich per als Jocs d'Estiu de 1972 va representar una oportunitat per dur a terme una ràpida reurbanització d'un terreny abandonat de 280 ha en cinc anys, la qual estava prevista durant un període de 20 anys. De la mateixa manera, la zona olímpica principal dels Jocs de Montreal de 1976 (Maisonnette Park) va concentrar el desenvolupament de les instal·lacions esportives i de la Vila Olímpica en un únic lloc i va facilitar que es dugués a terme un pla antic més ràpidament del que s'hagués realitzat si no s'haguessin celebrat els Jocs. Els Jocs de Sidney de 2000 també es van concentrar en una zona de 760 ha a Homebush Bay. La reurbanització d'aquesta zona, que es trobava malmesa pels usos nocius del terreny i per la contaminació, s'havia planificat originalment per convertir-la en un centre amb finalitat esportiva, d'exhibició i de negocis per complementar les instal·lacions existents en zones contigües. La decisió de lluitar per la candidatura olímpica el 1991 va reforçar i accelerar la renovació de l'àrea.

Els Jocs de Barcelona són considerats com unes de les Olimpíades més exitoses. Les transformacions de la ciutat realitzades com a conseqüència de l'esdeveniment s'han convertit en un model per altres ciutats, que volen iniciar projectes de revitalització de gran magnitud. Les instal·lacions esportives van ser construïdes en tres zones principals dins la ciutat. A la primera zona, Montjuïc, les instal·lacions existents, com l'estadi principal, van ser renovades. La segona, Vall d'Hebron, va ser reurbanitzada amb instal·lacions esportives noves. La tercera transformació, la més impressionant i exitosa de totes, va ser al Parc de Mar, on una àrea d'indústries en decadència va esdevenir la Vila Olímpica i un espai públic. El desenvolupament realitzat a continuació del barri de l'Eixample va obrir la ciutat a una extensió de 5,2 km. de litoral. Aquesta zona representa un dels símbols principals de la transformació olímpica de Barcelona.

Les instal·lacions esportives necessàries per a acollir uns Jocs d'Hivern presenten reptes lleugerament diferents. Mentre que instal·lacions com ara pistes d'esquí i centres d'esports de neu poden tenir una funció turística i recreativa un cop finalitzats els JJ.OO., d'altres, com ara les pistes per als salts d'esquí i les pistes de *bobsleigh* i *luge* tenen un ús limitat més enllà de les competicions internacionals. Les inversions en aquestes instal·lacions han de tenir una

justificació prudent, altrament es corre el risc de crear un llegat difícil de mantenir. Per exemple, la pista de salt construïda per als Jocs de Grenoble de 1968 ara es troba abandonada perquè va resultar estar mal situada i ser massa costosa de fer funcionar.

4.2. Transport

Un esdeveniment tan important com els Jocs Olímpics normalment requereix una inversió important en la infraestructura del transport. Per tal d'assegurar l'eficiència dels desplaçaments dels atletes, espectadors i organitzadors durant l'esdeveniment, i així causar la millor impressió possible als visitants, és una part essencial de les preparacions olímpiques ampliar la capacitat de l'aeroport, els sistemes de noves carreteres i el transport públic. Alguns dels Jocs Olímpics d'Àsia han implicat uns nivells notables d'inversió en el transport. El projecte més destacable relacionat amb els Jocs de Tòquio de 1964 va ser la construcció de 22 autopistes i dues línies de metro noves, que van permetre a la ciutat enfrontar-se amb les necessitats de l'esdeveniment a curt termini, així com les previstes a llarg termini, relacionades amb els ciutadans i l'augment del trànsit. Les preparacions per als Jocs de Seül de 1988 van implicar la construcció de tres línies de metro, 47 extensions de les rutes d'autobús i una ampliació de l'aeroport internacional. Atenes està invertint molt en la infraestructura del transport per als Jocs d'Estiu de 2004, en gran part perquè les inversions públiques en la xarxa del transport públic no han pogut seguir el ritme de la ràpida i recent urbanització. S'estan construint o millorant més de 210 km. de carreteres de circumval·lació i autopistes, 25 km. de vies fèrries noves i dues línies de metro noves (Comitè Olímpic Organitzador d'Atenes, 2003)

El transport també és un aspecte essencial en l'organització dels Jocs d'Hivern. Amb les instal·lacions sovint situades en zones aïllades, i l'allotjament dispersat en una gran àrea (normalment rural), és indispensable que la infraestructura del transport sigui segura per tal de desplaçar milers de persones, de vegades amb un estat del temps dolent. Les millores a les carreteres poden ser un avantatge econòmic per a les ciutats seu. Un 20 per cent de la inversió total en els Jocs de Grenoble de 1968 es va destinar a la infraestructura de les carreteres, amb l'objectiu de descentralitzar la regió i facilitar el creixement econòmic. Aquestes inversions van actuar com a catalitzador per a l'economia regional i la van transformar en una ciutat de congressos amb universitat. Les inversions en el transport per als Jocs d'Hivern de Sapporo de

1972 van incloure ampliacions en dos aeroports, millores a l'estació principal de ferrocarril, 41 carreteres noves o millorades (213 km.) i la construcció d'un sistema de trànsit ràpid (45 km).

La previsió de la congestió del trànsit en la ciutat seu durant la celebració dels Jocs sovint comporta haver de prendre mesures innovadores de control del trànsit. Durant els Jocs de Seül de 1988, es va restringir l'ús de vehicles privats. Els habitants només podien utilitzar els cotxes propis cada dos dies segons si els nombres de les matrícules eren parells o imparells. Per als Jocs d'Hivern d'Oslo de 1992, es van dedicar carrils especials per als atletes, mentre que a Nagano el 1998, van demanar als ciutadans que no conduïssin per anar a treballar o a estudiar i a les empreses, que concentrassin o espaiessin les hores de començar a treballar per tal d'evitar la congestió a les hores punta. No obstant això, aquestes restriccions mostren el desbaratament que uns JJ.OO. poden causar en la rutina diària dels ciutadans d'una ciutat seu.

4. 3. Allotjament

En contrast amb els estímuls que els JJ.OO. comporten a la majoria de les formes de desenvolupament, l'incentiu per la inversió en la construcció, renovació o ampliació d'hotels és molt més limitat. Com els Jocs duren tres setmanes, hi ha un incentiu limitat per noves inversions en allotjament. Els hotelers i els promotors de construcció han de ser conscients dels perills que comporta l'auge de demanda del nombre de llits durant l'esdeveniment i la seva posterior davallada. De fet, l'experiència indica que les Olimpíades més aviat solen desplaçar el volum de visitants en el temps i l'espai a curt termini, que no pas incrementar el turisme.

Alguns turistes poden decidir no visitar una ciutat seu durant l'esdeveniment, mentre que el focus en una ciutat seu pot reduir el volum de visitants a les àrees veïnes. Qualsevol increment en el nombre de turistes sol ser efímer (McKay i Plumb, 2001). En aquestes condicions, la viabilitat d'inversions en hotels nous és qüestionable. La realització d'aquestes restriccions en el desenvolupament de l'allotjament presenta un important repte per a les ciutats seu que han d'afrontar com a mínim un augment temporal de la demanda durant la celebració de l'esdeveniment. Una solució comuna acostuma a ser l'arrendament d'habitatges, les pensions o fins i tot els transatlàntics de creuers, que poden ser amarrats a les rodalies.

Els atletes s'allotgen normalment a les Viles Olímpiques, que sovint es troben a prop de les instal·lacions esportives. Per tal d'allotjar milers d'atletes i personal associat, aquest desenvolupament és molt important i, per tant, s'ha de planejar per un ús específic post olímpic. En molts casos, les Viles Olímpiques esdevenen centres residencials per als habitants o residències d'estudiants per alguna universitat o col·legi. Per exemple, la Vila Olímpica dels Jocs de Helsinki de 1952 va ser pensada des del principi per ser un barri residencial permanent després dels Jocs. D'una manera similar, la Vila Olímpica dels Jocs de Munich de 1972, que va donar hostatge a 10.000 atletes durant els Jocs, més tard va allotjar famílies d'ingressos mitjans i baixos. La vila Olímpica de Sidney, que actualment és també una zona residencial, va ser pensada com a model de construcció ecològica, ja que incorporava energia solar, reciclatge d'aigua i calefacció i refrigeració passiva.

Tanmateix, no totes les ciutats que han organitzat uns Jocs d'Hivern són capaces d'assimilar i incloure el desenvolupament d'una Vila Olímpica dins l'estructura urbanística. Més concretament, els Jocs d'Hivern anteriors a 1960 utilitzaven l'allotjament existent pels problemes de viabilitat. Fins i tot alguns jocs més recents, com els de 1992 i 1994, es van veure obligats a utilitzar allotjament renovat i temporal respectivament per tal d'assegurar la viabilitat a llarg termini. Els Jocs d'Hivern de 1992 també van plantejar el problema de la utilitat d'una única Vila Olímpica. Les preocupacions sobre la seguretat del transport dels atletes en condicions de mal temps van portar a establir set altres Viles Olímpiques "satèl·lit" en hotels propers a les instal·lacions de l'esdeveniment (Chappelet, 1997).

4. 4. Altres millores urbanístiques físiques

Els JJ.OO. també poden crear una gran varietat de beneficis per a l'ambient urbà de les ciutats seu, depenent de les circumstàncies i de la condició general. L'esdeveniment és sovint un estímul per millorar els estàndards infraestructurals fins a un nivell, o "cota", adequat als visitants internacionals. A Tòquio, les preparacions per als JJ.OO. van incloure millores en el sistema de subministrament d'aigua, tres plantes de depuració d'aigües residuals i estàndards més alts a la sanitat per a la recollida d'escombraries, neteja dels carrers, lavabos públics i un major control de la higiene dels aliments. També a Seül es van introduir nous programes de tractament de residus, de la qualitat de l'aigua i de la pol·lució de l'aire. Les inversions en la infraestructura de les telecomunicacions a Barcelona, Atlanta i Sidney van col·locar les tres

ciutats en una posició molt més bona per competir a la xarxa de ciutats mundial. La importància del desenvolupament sostenible en els Jocs de Lillehammer i de Sidney ha augmentat la consciència de les consideracions mediambientals en el desenvolupament i la planificació urbans.

Els programes generals de millora del paisatge i del medi ambient per tota l'àrea urbana poden ajudar a presentar una imatge memorable de la ciutats als seus visitants. Fins i tot a Atlanta, on no es va invertir gaire en obres del sector públic, es va construir el Centennial Olympic Park, que consisteix en jardins paisatgistes, arbres, camins i fundacions. També són possibles les inversions en infraestructura cultural, com els museus i les galeries d'art, sobretot per recolzar el Programa Cultural dels Jocs Olímpics, paral·lel als esdeveniments esportius (veure García, 2002). Juntament amb els estadis, com a instal·lacions per futurs esdeveniments esportius, tots aquests desenvolupaments addicionals poden facilitar el desenvolupament del turisme a llarg termini, així com crear un ambient urbanístic atractiu per als residents i futures inversions estrangeres de negocis. Chalip va escriure un document el 2002, sobre com optimitzar els beneficis del turisme de les Olimpíades.

4. 5. Noves formes de gestió i organització urbanístiques

Menys obvi per als ciutadans però d'igual importància a llarg termini és l'efecte que poden tenir els Jocs Olímpics en la gestió i l'organització de l'àrea urbana. Per tal que les ciutats puguin aprofitar al màxim els avantatges d'organitzar uns JJ.OO., les formes tradicionals burocràtiques i jeràrquiques de prendre decisions es consideren poc adequades. En canvi, són necessàries noves propostes caracteritzades per la rapidesa, la flexibilitat, la iniciativa, l'establiment de xarxes de contacte, les associacions i la cobertura informativa (Cochrane, Peck and Tickell, 1996). Aquests plantejaments poden conduir els desenvolupaments proposats a respectar els terminis i, així, ajudar a revitalitzar les àrees urbanes. Tanmateix, no deixen de tenir risc i conseqüències negatives, com es resumeix en el següent apartat.

5. Perills potencials d'organitzar uns Jocs Olímpics

La decisió de presentar la candidatura pels Jocs Olímpics, normalment la pren el líder polític i/o altres grups d'elit, com poden ser grups de negocis, amb la base que l'esdeveniment és convenient i beneficiós. Malgrat que el COI demana proves en els Dossiers de candidatura,

sovint es considera antidemocràtic i mancat de sentit crític que unes persones prenguin les decisions principals en relació amb la candidatura i els desenvolupaments. Les pre-avaluacions econòmiques, socials i mediambientals de l'esdeveniment poden ser incompletes i imparcials, i a més, els desenvolupaments poden ser massa ràpids, sense haver-los debatut en públic suficientment. L'oposició a les propostes i a les candidatures olímpiques de certs col·lectius poden ser silenciades deliberadament o fins i tot convertides en expressions actives de recolzament i consens (Boyle, 1997). En paraules de David Harvey (1989), les ciutats s'encapritxen de la monumentalitat i l'estatus mundial de les classes, que fa una impressió il·lusòria de consens. En realitat, els beneficis reals dels habitants d'una ciutat seu poden ser relativament insignificants i, en alguns casos, poden suposar despeses extra i rivalitats interurbanes. Alguns grups de la societat poden esdevenir “perdedors” en l'auge olímpic.

Hi ha diferents exemples documentats dels impactes perjudicials d'organitzar uns JJ.OO. encara que principalment són del passat recent. Com més s'intenta esbrinar la història olímpica, les proves es fan més difícils de trobar, la qual cosa pot estar relacionada amb els impactes de menor escala que tenien els primers JJ.OO. o amb la limitada supervivència dels documents històrics rellevants (aquest tema seria podria ser molt interessant de cara a futures investigacions). Hi ha diferents grups molt coneguts que han fet campanya contra candidatures i adjudicacions recents (per exemple, el Comitè Anti-olímpic de Helsinki 2006, antiolympai.com; People Ingeniously Subverting the Sidney Olympics Farce —persones que trastornen la farsa olímpica de Sidney—, pissoff@cat.org.au; Bread not Circuses —pa, no circs— de Toronto 2008 i Vancouver 2010; Nolympics! de Torino 2006, nolimpiadi8m.com). Les àrees de preocupació comunes sobre la infraestructura relacionada amb les Olimpíades normalment tenen a veure amb les despeses i els impactes en la societat. Les despeses en infraestructura relacionada amb les Olimpíades poden ser excessives per tal de garantir l'èxit de l'esdeveniment. Els organitzadors s'han d'assegurar que l'execució de l'esdeveniment sigui de bona qualitat, que desencadeni el desenvolupament de consum de la ciutat i que mostri una bona imatge (Andranovich et al., 2001), prioritats que, de vegades, arraconen els interessos de les societats locals, com s'exemplifica a continuació:

- a) Les inversions del govern local es poden desviar dels serveis socials i de l'educació per poder pagar les infraestructures relacionades amb les Olimpíades. Per tal

d'evitar deutes derivats de la construcció d'instal·lacions olímpiques per als Jocs de Sydney de 2000, el *New South Wales Government* va introduir retallades en un seguit de serveis públics (Whitson i Macintosh, 1996, pàg.291). En relació als costos dels Jocs de Mèxic de 1968, alguns ciutadans van discutir si els diners no es podien haver destinat a alleujar la pobresa i els problemes socials de la ciutat. Van tenir lloc protestes violentes, en què la policia i els cossos de l'exèrcit van actuar violentament per reprimir l'oposició. Va morir un mínim de 250 estudiants.

- b) Un tema primordial és l'augment dels impostos locals per pagar la infraestructura relacionada amb les Olimpíades. El deute olímpic més conegut és el de Montreal, de 1,5 mil milions de dòlars nord-americans pels Jocs d'Estiu de 1976. Una combinació de factors, com la recessió econòmica, els problemes de construcció, els conflictes laborals i altres despeses relacionades, van contribuir a accentuar les càrregues financeres d'organitzar els Jocs i el nivell d'endeutament a llarg termini. Els Jocs posteriors han sigut molt més conscients dels costos, encara que l'augment del patrocini i els beneficis dels drets de televisió han ajudat a subvencionar les despeses. Els beneficis i les despeses econòmics i socials a llarg termini no s'incorporen normalment en aquests càlculs, encara que els alts nivells de subvenció pública, en molts casos, són usats per subvencionar l'acumulació privada (Whitson i Macintosh, 1996, pàg.283). Algunes de les lliçons fonamentals sobre la dimensió econòmica dels Jocs Olímpics han estat destacades per Preuss (2002).
- c) La desorganització i els disturbis en les societats existents que causa el desenvolupament relacionat amb els Jocs Olímpics poden ser un problema significatiu. La renovació interna de la ciutat produïda pels Jocs Olímpics pot ocasionar desallotjaments o desplaçaments de comunitats de classe obrera i de funcions industrials i llur substitució a través d'un aburguesament per residents i consumidors de classe mitjana (Hiller, 2000, pàg.440). Els primers poden patir un desplaçament dels llocs de treball i de l'entorn social, mentre que els nous residents poden experimentar privacions i exclusió en una àrea que no pot satisfer, amb els serveis i les instal·lacions, les necessitats d'una nova classe social

(Whitson i Macintosh, 1996, pàg. 290). Això no obstant, aquests impactes solen ser molt variables. A Barcelona i Seül hi va haver uns ràpids increments en els preus i els lloguers de l'habitatge, en canvi, a Atlanta i Sydney es van experimentar canvis mínims (McKay i Plumb, 2001).

- d) Els problemes mediambientals són un altre tema d'interès. Malgrat l'adopció de principis de desenvolupament sostenible a les normes olímpiques recollides a la Carta Olímpica, els Jocs poden portar conseqüències mediambientals negatives. La readjudicació dels Jocs d'Hivern de 1976 de Denver a Innsbruck (l'únic cas en tota la història olímpica) va ser conseqüència de l'oposició local a Colorado a les creixents despeses de l'esdeveniment i de les possibles amenaces a les condicions ambientals de la zona.
- e) Els Jocs Olímpics també plantegen qüestions d'igualtat mundial. Els Jocs Olímpics se solen celebrar a ciutats majoritàriament de Europa, Amèrica del Nord i la Conca del Pacífic, ja que tenen els recursos financers que calen per a les infraestructures necessàries. S'ha suggerit que els Jocs Olímpics d'Estiu costen aproximadament 2 mil milions de dòlars nord-americans (a més de mil milions de subvenció estatal), mentre que els Jocs Olímpics d'Hivern costen vora els mil milions de dòlars nord-americans (a més de 700 milions de subvenció estatal) (COI, 2002c). Hi ha dubtes seriosos sobre si els centres urbans en regions menys desenvolupades serien capaços d'organitzar un esdeveniment d'aquesta magnitud, si no és que es porten a terme canvis considerables. La Comissió d'Estudi dels Jocs Olímpics del COI (COI, 2002c) ha reconegut recentment la necessitat de revisar la magnitud de l'esdeveniment:

“Els Jocs han arribat a una envergadura tan crítica que el seu futur pot perillar si aquesta continua creixent d'aquesta manera. S'han de prendre mesures i s'ha de considerar seriosament aquest tema per controlar amb eficàcia el futur creixement, alhora que preservar l'atractiu dels Jocs. Si no posem restriccions, el creixement actual dels

Jocs podria descoratjar moltes ciutats de presentar-se candidates per organitzar els JJ.OO.”

El darrer informe d'aquesta comissió va ser presentat a la 115a sessió del COI el juliol de 2003. La seva recomanació principal era desenvolupar una “plantilla” dels Jocs que especificués els requisits d'acollir l'esdeveniment. D'aquesta manera, les provisions excessives s'identificarien més fàcilment. Els principis fonamentals de l'informe de la Comissió eren fomentar el desenvolupament de zones i instal·lacions compartides; augmentar el nombre d'instal·lacions temporals i permetre'n només de permanents si es pot demostrar un llegat positiu després dels JJ.OO; reduir la quantitat de seients reservats per a dignataris; promoure l'intercanvi de coneixement entre les ciutats seu; i optimitzar la implicació del govern i de la ciutat durant tot el procés de planificació. El COI, i en particular, la Comissió d'Avaluació tenen el deure i la responsabilitat de posar en pràctica aquestes normes a l'hora d'escollir i controlar les ciutats seu en el futur (COI, 2003c). Les possibles reduccions de les expectatives, del nombre d'esports i del nivell de les inversions pels futurs JJ.OO. podrien incrementar les oportunitats de països menys desenvolupats per poder permetre's d'organitzar l'esdeveniment. El COI hauria d'estar convençut que les instal·lacions per als atletes són prou bones perquè puguin tenir un bon rendiment a la competició i que no es transgredeixen les mesures de seguretat. No obstant això, és important que la Comissió subratlli que el COI, mitjançant els seus esforços per fer uns Jocs més simples i raonables, garantiria que els JJ.OO. deixessin un llegat positiu per a la ciutat seu i els seus habitants.

6. Conclusions

Mentre que no és legítim de conceptuar una “ciutat olímpica” com una categoria urbana diferent, les “empremtes” de celebrar uns JJ.OO. poden ser importants. Les transformacions urbanes potencials no fan referència solament a les instal·lacions esportives, sinó també al transport, l'allotjament als hotels, els serveis urbans, les telecomunicacions i millores generals del medi. Fins avui, els JJ.OO. més exitosos, des del punt de vista de les infraestructures, han estat aquells que han seguit un pla ferm que no depèn necessàriament només d'assegurar l'execució de l'esdeveniment olímpic. L'herència olímpica és més efectiva i pronunciada quan va acompanyada de grans polítiques i desenvolupaments urbans. L' “efecte olímpic” pot

augmentar si les instal·lacions principals es troben concentrades en una única zona. Aquesta estratègia no solament focalitza la inversió, la renovació i l'atenció cap a una determinada àrea, sinó que també redueix els problemes potencials de transport tant dels atletes com dels espectadors durant la celebració de l'esdeveniment. Els esdeveniments que han pogut rebre ajudes públiques, i no només dependre d'inversions del sector privat, sovint han aconseguit més efectes significatius i impressionants.

Els requisits d'una infraestructura olímpica són imposats als planificadors urbans per organitzacions externes, com el COI i les Federacions d'Esports Internacionals. El potencial de conseqüències negatives o positives és, per tant, considerable. Mentre que moltes ciutats seu s'han transformat a causa de l'esdeveniment i han adquirit un categoria mundial, d'altres han hagut de carregar amb una nosa cara i han rebut publicitat menys favorable. La infraestructura relacionada amb les Olimpíades pot comportar tant resultats positius per a les societats locals, com conseqüències negatives. Aquesta qüestió representa en certa manera un dilema per als organitzadors. D'una banda, han d'organitzar uns Jocs Olímpics per una data concreta i amb un pressupost determinat, d'altra banda, han d'evitar la publicitat desfavorable de col·lectius locals que poden ser perjudicials per a la imatge i la reputació de la ciutat. Aquests conflictes, els ha reconegut el COI. Les recomanacions de la Comissió Olímpica d'Estudi el juliol de 2003, emfasitzaven que assegurar una bona herència a llarg termini controla l'envergadura i el cost dels Jocs. Una nova fase en la història del desenvolupament relacionat amb les Olimpíades podria ser anunciada en un futur pròxim. A partir dels JJ.OO. del 2012 cap endavant, les qüestions d'infraestructura i de llegat destacades en aquest document podrien aconseguir una importància i un relleu encara més grans.

Bibliografia

Andranovich, G., Burbank, M.J. and Heying, C.H. (2001) Olympic Cities: Lessons from Mega-Event Politics, *Journal of Urban Affairs*, 23 (2), 113-131.
(http://www.blackwellpublishers.co.uk/images/Journal_Samples/JUAF0735-2166%7E23%7E2%7E079/079.pdf).

Athens Olympic Organising Committee (2003) *Athens 2004: Olympic transportation*, (<http://www.athens2004.com/page/default.asp?la=2&id=200>).

Boyle, M. (1997) Civic boosterism in the politics of local economic development – ‘institutional positions’ and ‘strategic orientations’ in the consumption of hallmark events, *Environment and Planning A*, 29 (11), 1975-1997.

British Olympic Association (2003) *London Olympic Bid*, (<http://www.olympics.org.uk/olympicbid.asp>)

Cashman, R. (2003) Impact of the Games on Olympic Host Cities, Fundamental Olympic Lessons, Olympic Studies Centre, Universitat Autònoma de Barcelona
(http://olympicstudies.uab.es/lectures/web/abo.asp?id_llico=8)

Chalip, L. (2002) Using the Olympics to optimise tourism, Fundamental Olympic Lessons, Olympic Studies Centre, Universitat Autònoma de Barcelona
(http://olympicstudies.uab.es/lectures/web/abo.asp?id_llico=7)

Chalkley, B. and Essex, S. (1999) Urban development through hosting international events: a history of the Olympic Games, *Planning Perspectives*, 14 (4), 369-394.

Chappelet, J-L. (1997) From Chamonix to Salt Lake City: Evolution of the Olympic Village Concept at the Winter Games, in De Moragas, M., Llines, M. and Kidd, B. (Eds.) *Olympic Villages: A Hundred Years of Urban Planning and Shared Experiences, International Symposium on Olympic Villages*, Lausanne: Documents of the Museum, pp.81-88.

Cochrane, A., Peck, J. and Tickell, A. (1996) Manchester Plays Games: Exploring the Local Politics of Globalisation, *Urban Studies*, 33 (8), 1319-1336.

Essex, S. and Chalkley, B. (1998) Olympic Games: catalyst of urban change, *Leisure Studies*, 17 (3), 187-206.

Essex, S. and Chalkley, B. (2002) Comparative analysis of Summer and Winter Games, Paper presented at the IOC Symposium on the Legacy of the Olympic Games, Lausanne, 13-16 November, 2002

Essex, S. and Chalkley, B. (in preparation) Mega-Sporting Events in Urban and Regional Policy: A History of the Winter Olympics, *submitted*.

García, B. (2002) *The concept of Olympic Cultural Programmes: origins, evolution and projection, Fundamental Olympic Lessons*, Olympic Studies Centre, Universitat Autònoma de Barcelona (http://olympicstudies.uab.es/lectures/web/abo.asp?id_llico=1)

Hall, C.M. (1992) *Hallmark Tourist Events: Impacts, Management and Planning*, London: Belhaven.

Harvey, D. (1989) *The Urban Experience*, Oxford: Blackwell.

Hiller, H. (2000) Mega-Events, Urban Boosterism and Growth Strategies: An Analysis of the Objectives and Legitimations of the Cape Town 2004 Olympic Bid, *International Journal of Urban and Regional Research*, 24 (2), 439-458.

IOC (1999a) *Olympic Charter*, Lausanne: IOC. (http://multimedia.olympic.org/pdf/en_report_122.pdf).

IOC (1999b) *IOC 2000 Commission*, Lausanne: IOC. (http://multimedia.olympic.org/pdf/en_report_590.pdf and IOC 2000 Commission, 11-12 December, 1999: http://multimedia.olympic.org/pdf/en_report_588.pdf).

IOC (2002a) *IOC Activity Report, 27 November, 2002*, Lausanne: IOC. (http://multimedia.olympic.org/pdf/en_report_596.pdf).

IOC (2002b) *Press Release: IOC sees further momentum in Athens but concerns remain on accommodation resources, 22 January, 2002*, Lausanne: IOC. (http://www.olympic.org/uk/news/publications/press_uk.asp?release=218).

IOC (2002c) *Olympic Games Study Commission: Interim Report to the 114th IOC Session, Mexico, November, 2002*, Lausanne: IOC. (http://multimedia.olympic.org/pdf/en_report_581.pdf).

IOC (2003a) *Evaluation Commission Reports*, Lausanne: IOC. (www.olympics.org/uk/organisation/missions/cities_uk.asp).

IOC (2003b) *Press Release: IOC witnesses important progress in Athens but deadlines remain tight, 10 April, 2003*, Lausanne: IOC. (http://www.olympic.org/uk/news/media_centre/press_release_uk.asp?release=346).

IOC (2003c) *Olympic Games Study Commission: Report to the 115th IOC Session, Prague, July, 2003*, Lausanne: IOC. (http://multimedia.olympic.org/pdf/en_report_725.pdf).

Manchester City Council (2003) *Commonwealth Games* (<http://www.manchester.gov.uk/corporate/games/road.htm>)

McKay, M. and Plumb, C. (2001) *Reaching Beyond the Gold: The Impact of the Olympic Games on Real Estate Markets*, Global Insights, Issue 1, Chicago: Jones Lang LaSalle IP Inc. (http://www.jll.com/publications/global_insights_0106/Reaching.pdf)

Preuss, H. (2002) Economic dimension of the Olympic Games, Fundamental Olympic Lessons, Olympic Studies Centre, Universitat Autònoma de Barcelona (http://olympicstudies.uab.es/lectures/web/abo.asp?id_llico=2)

Roche, M. (2000) *Mega-Events and Modernity: Olympics and Expos in the Growth of Global Culture*, London: Routledge.

Sydney Marketing Review (2001) *Marketing Review*, 21 May, 2001, (http://multimedia.olympic.org/pdf/en_report_249.pdf)

Sydney Olympic Organising Committee (2003) *Official Report of the XXVII Olympiad* (http://www.gamesinfo.com.au/postgames/en/volume_en.htm).

Ward, S. (1998) *Selling Places: The Marketing and promotion of towns and cities, 1850-2000*, London: Spon.

Whitson, D. and Macintosh, D. (1996) The Global Circus: International Sport, Tourism and the Marketing of Cities, *Journal of Sport and Social Issues*, 20 (3), 278-295.

Lectures additionals

Barcelona 1992 Official Report
http://www.aafila.org/6oic/report_frmst.htm

Official Report of the XXVII Olympiad
http://www.gamesinfo.com.au/postgames/en/volume_en.htm

Llocs web relacionats

IOC Olympic Games Study Commission
http://www.olympic.org/uk/organisation/commissions/games_study/index_uk.asp

IOC Olympic Games Coordination Commission
http://www.olympic.org/uk/organisation/commissions/ogcc/index_uk.asp

Manchester 2002 Commonwealth Games
<http://213.131.178.162/home/>

Seoul 1988 Olympic Games
<http://www.sosfo.or.kr/english/88olympics/contents/intro/intro1.asp>

Les transformacions urbanes arrel de la celebració dels Jocs Olímpics

Els requisits infraestructurals en la celebració d'uns Jocs Olímpics són substancials. L'esdeveniment exigeix una inversió en instal·lacions esportives de primera categoria, així com millores en el transport urbà, les telecomunicacions, l'allotjament i el medi ambient. Els Jocs Olímpics són molt més que un esdeveniment esportiu: han evolucionat fins a convertir-se en una eina de renovació urbana i un catalitzador de la transformació urbana. L'objectiu d'aquest treball és revisar el paper que desenvolupen els Jocs Olímpics en la transformació i la modernització de l'entorn edificat de les seus i valorar aquest paper com eina de la regeneració urbana. El treball es divideix en tres seccions. La primera presenta els procediments que s'utilitzen per seleccionar les seus olímpiques com a base essencial del debat. La segona avalua la manera en què les antigues seus olímpiques han utilitzat els Jocs per estimular la inversió en infraestructures i analitza també el llegat que es crearà en cada tipus d'infraestructura. La tercera secció destaca alguns dels problemes que han experimentat les antigues seus. La conclusió se centra en les lliçons apreses i en les principals implicacions en la política d'inversió en infraestructures relacionades amb els Jocs Olímpics.

Stephen Essex, Brian Chalkley
Plymouth University, Regne Unit

Centre d'Estudis Olímpics
Universitat Autònoma de Barcelona

Edifici N. 1a. planta
08193 Bellaterra (Barcelona)
Espanya

Phone +34 93 581 1992
Fax +34 93 581 2139

<http://ceo.uab.cat>
ceoie@uab.cat

